

„Hvor skal vi saa tage hen? Idag vil jeg rigtig mere mig!“

Per kom til at fortælle, at der paa et nærliggende Torv, som hans Vej just havde ført ham forbi, blev afholdt et Maanedsmarked med al Slags gammelt Skrammel hentet rundt om fra Roms Afkroge; og da Nanny hørte dette, vilde hun absolut allerførst gaa derhen. Forestillingen om en saadan stor Affaldsdyngge vakte hendes Lystighed. Senere — sagde hun — vilde de tage en Droske og køre rundt i Byen for at betragte „Seværdighederne“.

Idet hun gjorde en sidste, mønstrende Runde gennem sine to Værelser, stak hun i Forbifarten Per en Makron i Munden. — Hvorefter de begav sig afsted.

Da de nærmede sig Torvepladsen, hvis Spektakel og Summen allerede hørtes paa lang Afstand, bad hun om hans Arm. Hun blev med eet mindre modig ved Synet af den sammenpakkede Menneskemasse og de smalle Teltgader. Ængstelig skottede hun til de pjalteklædte Skikkelser, der allevegne drev ned imod Torvet, eller som stod i Klynger omkring de store Bunker af irrede Kobbersager, Jernragelse og gamle Klæder, der straks ved Indgangen var kastet hen paa Stenbroen. Opfyldt, som hun var, af Forestillingen om den romerske Almues Urenlighed havde hun samlet Kjoleskørtet tæt omkring sig; og efterhaanden som hun kom ind i Sværmen, løftede hun det højere og højere op over sine hvide Sko.

Per fandt hende endnu mere indtagende end den foregaaende Dag. Han blev ganske svimmel af at gaa der med hendes Arm i sin og føle Formen af hendes bløde Legeme, naar hun, skræmmet af et eller andet halvnøgent eller særlig pjaltet Individ, der trængte sig frem og falbød sine Varer, trykkede